Annak, aki kért már még egy percet lámpaoltás után. És annak, aki odaült mellé arra az egy percre.

A varázsló és a nyúlfülű árnyék

A szél elfújta a gyertyát. Dani a paplan alól szólt a bátyjának. „Mirkó, valaki áll az ajtóban. Akkora füle van, hogy a plafonig ér!” Mirkó, a kis varázsló, mezítláb odasietett hozzá.

„Majd én!” Mirkó fölemelte a pálcáját. Akkora fény gyúlt a hegyén, mint egy dinnye. Az ajtónál az árnyék két füle végigszaladt a plafonon. Dani a bátyja köpenye alá bújt.

Mirkó leeresztette a pálcáját. Ő is összerezzent, amikor az egyik fül megmozdult. Mégis ott maradt. „Fogjam a kezed?” A köpeny alól kibújt öt ujj. „Mind az öttel” – suttogta Dani.

Most csak borsónyi fényt gyújtottak. Együtt léptek az ajtóhoz. Mirkó megemelte a fogason lógó kabát egyik ujját. A falon fölemelkedett egy fül. Dani meghúzta a másik ujjat. „Hiszen ez a te csuromvizes kabátod!”

„Most én csinálok fület!” Dani két ujját a fény elé tartotta. A falon egy apró nyúl billegette a fejét. Átugrott a széken, megszaglászta Mirkó kalapját, aztán hosszú fülestül bebújt a párna mögé.

Mirkó az ágy mellé ült. „Mekkora fényt hagyjak?” Dani a hüvelyk- és mutatóujja között egy mákszemnyi rést mutatott. „Ekkorát. És a kezedet is hagyd itt.” Mire a csöpp fény csillaggá szelídült, Dani már aludt.

Dani nyula azóta is előbújik néha, ha két ujj éppen jó helyre kerül.
Nálatok milyen állat fér el egy tenyérnyi fényben?